

tror vi, at de nordiske Stater, hver for sig og maaske stærkest i Samarbejde, kan yde Kulturen og Menneskeheden Tjenester, der fuldt ud opvejer, hvad vi modtager udefra. Vi slaar ikke vore Øjne ned for nogen. Vi har i vore indbyrdes Forhold givet Verden et Eksempel paa Forstaaelse, Hensyntagen og Tolerance, som Verden kan have god Brug for at efterligne.«

Bertel Dahlgaard (R. V.) fandt, at der ved den nye Rigsdagssamlings Begyndelse var Grund til at takke enhver, som havde bidraget til, at Loyalitet og gensidig Hensynsfuldhed stedse havde vundet Overhaand under alle Tidens Vanskeligheder. Hans Parti sendte den afdøde Statsminister *Stauning* og hans Gerning en taknemmelig Tanke, ligesom det takkede den for nylig afgaaede Statsminister *V. Buhl* for klog og loyal Handling og skattede ham højt for de fremragende personlige Egenskaber, som alle paa Rigsdagen havde lært at kende hos ham. Naar *Regeringen* nu traadte frem for Rigsdagen i *ændret Skikkelse* og under andet Navn, men stadig repræsenterende den samme Samling i Rigsdagen og i Folket, da mødte den altsaa med sit eget Ansigt, sin egen Kunnen, sin egen Villen; men den var samtidig et Udtryk for den Enighed, der stedse har hersket om den politiske Linie, som Tidens overvældende Begivenheder og i Forbindelse dermed Vurderingen af vort Lands Interesser tilsiger. Det var Det radikale Venstres oprigtige Ønske og Haab, at det maatte lykkes Regeringen fortsat at samle hele Befolkningen, og Bestræbelserne herfor vilde det yde sin bedste Støtte. — Taleren kom derefter ind paa *Færoernes* og *Grønlands* Stilling under Krigen, ligesom han berørte Fremtidsudsigterne for *de nordiske Lande*. Ingen kunde undre sig over, at vi som ældgammelt nordisk Folk fulgte alle vore Stammefrænders Færd. Den Tanke, at Nordens Lande engang skal finde Vej frem til en nærmere Samvirken, havde aldrig kunnet dø. Det 19. Aarhundredes store Statsdannelser i Europa gav den en realpolitisk Baggrund, fordi de smaa Stater maatte tænke paa, hvordan de vandt Styrke til at hævde sig økonomisk og kulturelt. Og tænkte man paa Tiden efter Krigen, var der Grund til at tro, at et samvirkende Norden vilde være en stabiliserende og opbyggende Faktor. Men jo varmere Følelser man omfattede Sagen med, des forsigtigere burde man være med allerede nu at opstille bestemte Rammer for Fremtidens Veje paa dette Omraade. Vi maatte her i Danmark berede Sindene. Vi maatte opøve os i at tænke i nordiske Baner, hvor hvert af Folkene hidtil anskuede Tingene væsentligt under Hensyn til egne, snævre Interesser. Men vi maatte ikke af forhasset Iver skade den Sag, vi vilde fremme. — Statsregnskabet og Meddelelserne om Forløbet af Finansaaret 1942—43 gav Udtryk for, at *Finanspolitikken* havde formaaet at yde sit Bidrag til